

ULUSLARARASI KURUMLAR VE ANLAŞMALARIN İPTALİ

“Oltaya yakalanmış balığın yeme ihtiyacı yoktur. Geliştirilmiş ekonomik yardım, Türkiye gibi ülke-lerde bazı durumlarda düşünülenin tam tersi sonuç verebilir, yani bağımsızlık eğilimlerini arttırıp mev-cut askerî planlarımızı zayıf latabiliriz. Bu tür ülkelere yapılacak yardım, bize bağlı hükümetleri iktidarda tutacak ve ABD’ye düşman unsurları zararsız hâle getirecek biçim ve miktarda olmak zorundadır.”¹

Yaklaşık bir asır önce dizayn edilen devletlerarası sistemin ekonomi ve finans ayak-ları, özellikle II. Dünya Savaşı’nın sona ermesinden SSCB’nin yıkılıp Soğuk Savaş’ın bitmesine kadarki süreçte önemli ölçüde sistematik ve kapsamlı bir gelişim geçirmiş, 80’li yıllardan itibaren küreselleşme eğiliminin artması ve yeni teknolojilerin ortaya çıkmasıyla birlikte ABD liderliğindeki kapitalist Batı, dünyayı adeta bir ahtapot gibi sarmıştır. Para siste-minden yatırımlara, üretim, ticaret, sanayiden eğitim, sağlık ve hizmet sektörlerine kadar her alanda korkunç bir ilişkiler ağı ve düzenleyici anlaşmalar, sözleşmeler, standartlar ve dayat-malar hayata geçirilmiştir.

Bugün geldiğimiz noktada, onların tanımıyla “az gelişmiş” ve “gelişmekte olan” ülke halkları gayri insani, gayri ahlaki, gayri vicdani bir trajediyle karşı karşıyadır. Birleşmiş Mil-letler Gıda ve Tarım Örgütü’nün (FAO) 2018 verilerine göre dünyada açlık çeken insanların sayısı 821 milyondur. 7 milyar 600 milyonluk nüfusa sahip olan dünyada, her 9 kişiden biri kronik açlıkla boğuşuyor. Açlık çeken insanların 515 milyonu Asya kıtasında, 257 milyonu Afrika kıtasında, 39 milyonu ise Latin Amerika ve Karayipler’de yaşıyor.

Kapitalist sistemi uygulayan ülkelerde, ekonomi, finans, ticaret, yatırım, üretim, bütçe ve hizmet gibi alanlarda küresel sömürgeciliğin etkin olarak faaliyet göstermesinin hukuki ve bağlayıcı altyapısını, esasen küresel kapitalist kurumlar ve buralarda tasarlanan mevzuat hükümleri teşkil eder. Bu çerçevede ortaya konan ve dünya ülkelerini yükümlü hâle getiren uluslararası, bölgesel ve ikili anlaşma ve sözleşmeler aktif rol oynar. Bu mevzuatın etkilerini ve sonuçlarını öngörebilmek için, kapitalist ekonomi ve finans sisteminin zeminini oluşturan kurumları ve gelişmeleri iyi okuyabilmek gerekir.

Bretton Woods Sistemi

Bilindiği gibi küresel ölçekte ekonomi-finans piyasalarındaki en önemli kırılma nokta-larından biri II. Dünya Savaşı sonrasında meydana gelen yenilikler olmuştur. Fakat öncesinde

¹ 1956, Nelson Rockefeller’ın ABD Başkanı Eisenhower’a gönderdiği mektuptan.

yaşanan 1929 Buhranı özellikle kapitalist teorisyenleri yeni arayışlara yöneltmiş, bu bağlamda geliştirilen teoriler 1940'lı yıllarda uygulamaya konulmuştur.

Bunların başında 1944 tarihli "Bretton Woods" anlaşması gelir. Bretton Woods sistemi üzerinden ABD tarafından, dünya ekonomi ve finans piyasalarına tahakkümün önünü açan üç önemli alan belirlenmiş ve sonraki yıllarda bu bağlamda uluslararası, bölgesel ve ikili çerçevede yüzlerce hatta binlerce anlaşma imzalanarak etkileri günümüzde de etkin bir şekilde süren modern küresel sömürgeciliğin temeli oluşturulmuştur. Bu başlıca üç alan; finans, yatırım ve ticarettir. Finans alanı; Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) kurulması, yatırım alanı Dünya Bankası'nın (WB) kurulmasıyla kurumsallaştırılmışken, ticaret alanı uzun süre GATT (Tarifeler ve Ticaret Genel Anlaşmaları) çerçevesinde yürütülmüş, kurumsallaşması 1995 yılında Dünya Ticaret Örgütü'nün (WTO) kurulmasıyla tamamlanmıştır.

Uluslararası Para Fonu (IMF)

IMF, üçüncü dünya halklarının en yakından tanıdığı uluslararası tahakküm araçlarından biridir. Zor durumda kalan ülkelere "istikrar programları" adı altında müdahale ederek "krizlere çözüm" iddiasıyla acı reçeteler hazırlar. Bu ülkelerden biri olan Türkiye, 1946'da IMF'ye üye olarak alındığı tarihten 2006 yılına kadarki 60 yıllık dönemde 20 "Stand-By" antlaşması imzalamış ve bu 60 yılın 26 yılı, IMF gözetiminde geçmiştir.

Yıllardan beri imzalanan bölgesel serbest ticaret, yatırım ve gümrük düzenlemeleri ve anlaşmaları sayesinde ülkelerin ihracat ve ithalatları kendi inisiyatifleri dışında, egemen dünya devletleri tarafından belirlenmekte, böylece Türkiye'nin içinde bulunduğu devletler ve özel sektör, borç sarmalından kurtulamamaktadır. Örneğin; borç yönetiminin temel işlevi, tek tek borçlu ülkelerin mali yükümlülüklerine şekli olarak katlanmaya devam etmelerini güvence altına almaktır. Bu amaçla uygulanan yöntem; faizlerin ödenmesini zorlarken anaparanın ödenmesini ertelemektir. Gerek IMF gerekse Dünya Bankası'nın istikrar programları doğrudan ülke bütçelerini ve ödemeler dengesini hedef alır. Döviz kuru ise makroekonomik reformun en önemli aracıdır. Paranın devalüe edilmesi ulusal ekonomi içerisinde köklü arz-talep değişikliklerine yol açar. 2021 yılında Türk Lirası'nın önceki yıla göre neredeyse iki kat değer kaybetmesi devalüasyondan başkası değildir.

Dünya Bankası

1944 yılında yine Bretton Woods esasları çerçevesinde kurulan Dünya Bankası ise güya dünya üzerinde açlık ve yoksulluğu ortadan kaldırmayı amaçlar ve bankanın alt kurumları üzerinden proje bazında krediler verilir. Fakat asıl hedef özel sektörü geliştirmek olduğu için, devletin üretim sektörüne yönelik yatırımları ilke olarak desteklenmez. Meselenin en can alıcı noktası budur ve aynı mantıkla özelleştirme politikaları üzerinden devletin kritik yatırımlar ve sektörlerden çekilmesinin önü açılmıştır.

- **Kamu Harcamaları:** Dünya Bankası, 1980'lerin sonundan beri kamu harcamalarının yapısını "Kamu Harcamaları Değerlendirmesi" adlı bir programla yakından izlemektedir. Böylece ülkelerin her bir bakanlığının harcamaları bu kuruluşların denetimi altına girmiş, buna göre "kreditörler" hangi kamu yatırımlarının finanse edilip edilmeyeceğine karar vermeye başlamıştır. Burası, Türkiye'nin de dâhil olduğu "gelişmekte olan ülkelerin", uluslararası

çevrelerden sürekli borçlandıkları hâlde neden bu borçları geri ödeyebilecekleri üretim sektörlerine yönelemediklerini açıklayan önemli bir noktadır.

- Vergi Reformları: Türkiye’de zaman zaman gündeme gelen “vergi reformu” aslında bir Dünya Bankası politikasıdır. Buna göre hedef; gelir dağılımındaki uçurumu görmezden gelerek KDV benzeri ve toplumun tüm kesimlerini aynı oranda etkileyen diğer dolaylı vergileri yaygınlaştırıp arttırarak servet üzerinden alınan vergileri azaltmak, -halk arasındaki söylemle- “*zengini daha zengin, fakiri daha fakir*” hâle getirmektir. Billhassa tarım sektöründe, üretici üzerindeki vergi yükü ve üretim maliyetlerini artırarak güya sanayileşmenin önünü açmak üzere tarımın üretimdeki payını azaltmak, kamunun elindeki tarım arazilerini satıp dış borç faiz ödemeleri yaptırmak ve tarımsal faaliyeti yalnızca “mevsimlik tarım” kavramıyla sınırlandırıp endüstriyel tarımın önünü açmak da amaçlar arasındadır.

- Kirli Para ve Kara Para: Öte yandan makroekonomik reformların ağırlığı altındaki ekonomik kriz yasadışı ticaretin hızlı büyümesiyle doğrudan ilişkilidir. Yasadışı ticaret ve suç teşkil eden faaliyetlerden oluşan “kirli para” ile vergiden kaçırılan “kara para” aklama işlemleri, sistem içerisinde kullanılan araçlar sayesinde kolay ve hızlı bir şekilde gerçekleştirilir. Sistemdeki bu tür sızıntılar, mali dengelere ve reel ekonomiye ciddi bir darbe vurmakla birlikte sistemin vazgeçilmez unsurlarıdır. Zira kapitalist ekonomik bakış açısına göre; insanların yararlandığı ve satın aldığı her şey “metadır” ve ekonomik değere sahiptir.

Güya yasalarda suç olarak görülen; uyuşturucu, fuhuş, insan kaçakçılığı, silah kaçakçılığı gibi fon kaynakları ve uluslararası hukukta yasadışı kabul edilebilecek sömürgeci/yağmacı uygulamalar, off-shore hesaplarında tutulan kaynaklar ve şimdilerde popüler olan kripto para piyasası, kapitalist ekonomilerin ayakta kalmasını sağlayan en önemli araçlar arasındadır.

Birleşmiş Milletler tarafından yayınlanan 2021 Dünya Uyuşturucu Raporu’na göre dünya genelinde 275 milyon kişi uyuşturucu kullanıyor, 2010 yılından itibaren uyuşturucu kullanımının %22 oranında artmış durumda olduğu ve 2030 yılında %11 artacağı öngörülüyor. Sadece bu veri bile dünya uyuşturucu pazarının trilyonlarca dolarlık bir payı olduğunu gösterir. Kapitalist bakış açısıyla -sözde- demokratik hukuk devletlerinin hiçbirinin bu pastadaki paya bigâne kalması düşünülemez.

- Üretim Ekonomisi ve Ucuz İşgücü: Bir diğer konu, Dünya Bankası politikalarının üretim sektörü üzerindeki etkilerine ilişkindir. Gelişmiş ülkelerin gelişmekte olan ülkelere yaptığı ithalat genelde daha düşüktür. Bunun nedeni gelişmekte olan ülkelerdeki ucuz üretim maliyetleri ve ucuz işgücüdür. Türkiye ve halkı Müslüman olan pek çok ülkenin de dâhil ol-

duğu yoksul ülkelerde yaratılan ekonomik krizler, ülke paralarının devalüe edilmesi ve arz fazlalığı karşısında talebin düşmesi sonucu Batılı ülkeler, -dövizin gücünden dolayı- bu ülkelerden cüzi bedellerle ithalat yapılabilen ancak gelişmiş ülkelere girdiği anda bu mal ve hizmetlerin değeri ciddi manada artmaktadır. Örneğin; Türkiye’de bir mobilya takımını bin dolara alan bir Amerikan şirketi bunu ABD’de 10 bin dolara satmakta, dolayısıyla herhangi bir üretim yapmadan bu farka karşılık gelen bir katma değer meydana getirmektedir. Bu yüzden gelişmekte olan ülkelerde son dönemde en hızlı ilerleyen ve ekonomik faaliyetler içindeki payı giderek artan sektör, hizmet sektörü hâline gelmiştir.

Dünya Ticaret Örgütü

Bretton Woods sisteminde öngörülen üçlü sacayağının finans ve yatırım bölümü IMF ve Dünya Bankası’nın kurulmasıyla tamamlanırken son parçası olarak uluslararası ticarete yön verecek bir kurum inşa edilememiştir. Bunun yerine Tarifeler ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT) ve bağlı düzenlemeler yürürlüğe girmiştir. O dönemde yaygın olan korumacılık en genel tanımıyla, devletlerin ithalatta yüksek gümrük vergisi uygulamalarına başvurması, ithalata kota uygulaması, yerli işletmeleri geliştirmeye yönelik devlet teşvikleri sağlanması ve belli ürünlere veya ülkelere yönelik ithalat yasakları şeklinde özetlenebilir. İşte anlaşmanın temel amacı, korumacılığın azaltılması ve uluslararası ticaretin genişleyerek artmasıydı. Uzun yıllar GATT üzerinden yürütülen bu sistem, ancak 1995 yılında Dünya Ticaret Örgütü’nün kurulmasıyla örgütsel bir yapıya kavuştu. Sadece belirli mal ve hizmet kategorilerinde vergilerin azaltılması yönündeki taahhütlerin yer aldığı listeler 22 bin sayfadan fazlaydı. DTÖ’nün kurulmasıyla birlikte son derece tehlikeli bir yaklaşım olan fikrî mülkiyet hakları da ilk kez örgütün kapsamına alınıyordu.

- **DTÖ Anlaşmaları:** DTÖ, ülkeler arasındaki serbest mal ve hizmet ticaretini teşvik eden ve denetleyen uluslararası bir örgüttür. Türkiye’nin de dâhil olduğu tüm üyeler, kendi iç piyasalarını diğer ülkelerden yapılacak mal ve hizmet dolaşımına açmak ve serbest ticaret önündeki gümrük vergileri benzeri korumacı engelleri kaldırmak ya da azaltmak için bir dizi anlaşma imzalayarak taahhütte bulunmuşlardır. Tarifeler ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT), Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (GATS), Ticaretle Bağlantılı Fikrî Mülkiyet Anlaşması (TRIPS) (TRIPS) ve Ticaretle Bağlantılı Yatırım Tedbirleri Anlaşması (TRIMS) bu anlaşmalar arasındadır. Ayrıca sömürgecilik terminolojisinde sıklıkla tekrarlanan “küreselleşme”, “serbest piyasa ekonomisi”, “karşılıklı bağımlılık”, “entegrasyon”, “yönetişim” gibi kavramlar doğrudan bunlarla bağlantılıdır.

- **En Çok Kayırılan Ülke ve Ulusal Muamele:** Bu çerçevede doğrudan ve dolaylı yabancı yatırımlar, ülkelerin kalkınmışlık göstergesi gibi yansıtılır. Yabancı yatırım, dünya çapında sıcak parayı elinde tutan ve dolaşıma sokan sermayedarların cazip ve kârlı gördüğü ülkelere yönelmesinden ibarettir. Bu yatırımlar sanıldığı gibi ülkelerin kalkınmasına destek olmak bir yana ucuz hammadde, işgücü ve hükümetler tarafından sunulan avantajlardan yararlanmayı amaçlar. Çünkü GATT anlaşması ve benzeri anlaşmalarda sürekli vurgulanan iki önemli kavram vardır: “en çok kayırılan ülke” (MFN) ve “ulusal muamele”. Buna göre hükümetler yerli ve yabancı mallar, ürünler ve şirketler ayrımı yapamazlar, korumacılık, yerel sektörleri teşvik, ithalatta kota uygulamaları yürütemezler. Bir ülke başka bir ülkeye herhangi

ayrıcılık tanırorsa bunu tüm DTÖ üyelerine de tanımak zorundadır. Bir üye, diğer bir üyenin kendi yerel ekonomisini desteklemesi nedeniyle zarar gördüğünü kanıtlaması hâlinde yaptırım uygulanabilmektedir. Böylelikle ithalat kapıları sonuna kadar açılarak dışa bağımlılık giderek artırılmaktadır. Örneğin; Türkiye’de pek çok tarımsal ürüne (fındık, pamuk, tütün, şeker pancarı vs.) yönelik akıl almaz kota uygulamalarının nedenlerinden biri işte budur. Yine DTÖ’nün 2004 yılında aldığı bir kararla, tarımda ihracata verilen teşviklerin kaldırılması ve üretime yönelik sübvansiyonların önemli ölçüde azaltılması istenmiş, 1 Ocak 2005 tarihinden itibaren de tekstil ve hazır giyim sektöründeki kotalar kaldırılmıştır. Bu kararlar, o dönemde Türkiye’nin toplam istihdamındaki payı %55, GSMH içindeki payı %23 olan bu iki sektöre ağır bir darbe vurmuştur. Öyle ki aradan geçen 15 yıldan sonra 2020 rakamlarıyla tarımın istihdamdaki payı yaklaşık %13, GSMH içindeki payı yaklaşık %6 olmuştur.

- Tarımı Aşama Aşama Bitiren Uygulamalar: Tarıma yönelik desteklerin kesilmesi, tarımsal ürünlere kota uygulanması, ithalat vergilerinin düşürülmesi, iflas ettirmek üzere çiftçilere verilen faizli krediler gibi uygulamalar, bir yandan dışa bağımlı hâle gelecek ülkelerin kendi kendine yeterliliğini ortadan kaldırırken, öte yandan “sanayileşme” adı altında tarımsal üretimden vazgeçirilen halk kesimlerinin köyden kente göç etmelerine, kentlerde işgücü ücretlerinin ucuzlamasına, çarpık kentleşmenin yayılmasına, temel ihtiyaç maddelerinde fiyat yükselişlerine ve şu anda Türkiye’de tanık olduğumuz kaotik durumun ortaya çıkmasına da neden olmuştur.

Tarım örneğinden devam edersek; yine bu uluslararası anlaşmalar üzerinden dünya tarım, hayvancılık ve gıda sektörlerine yönelik birtakım kriterler ve standartlar getirilerek uluslararası ticarete bunlara uyulması istenmiştir. Örneğin; gıda güvenliği, üretim, sağlık, lojistik vs. standartları adı altında belirli koşullar ve düzenlemeler getirilerek bunlara uymayan ürünlerin ticaretini engelleyebilmektedirler. GDO’lu ürünler, tohum, gübre, yem ve tahıl ticaretine ilişkin hükümler güya bilimsel gerekçelere dayandırılarak standart hâline getirilmektedir. Bu amaçla “risk değerlendirmesi” sistemiyle, -örneğin; herhangi bir ilacın insan sağlığına zararlı olduğu kanıtlanmadıkça- üreticinin beyanı esas kabul edilmektedir. Günümüzde Covid-19 salgını karşısında tüm dünyada dayatılan güvenilirliği kanıtlanmamış aşılarda tam da bu yaklaşım işletilmiş, üretici firmaların tıbben yetersiz testleri yeterli görülmüştür.

- Ticaretle Bağlantılı Yatırım Tedbirleri Anlaşması (TRIMS): DTÖ kapsamındaki TRIMS anlaşmasına göre, yabancı firmaların istedikleri ülkeye rahatça girip işletme veya fabrika kurmasına, şube ve temsilcilikler açmasına ve kendisi için ulusal muamele talebinde bulunabilmesine izin verilecek ortamı hazırlamak amaçlanmıştır. Böylece yerli ürün ve işletmecilere yönelik koruma ve destekleme uygulamalarına son verilerek, yabancı ürün ve firmalar karşısında rekabet edemez hâle getirilmiştir. Son dönemde Türkiye’de mantar gibi yayılan organize sanayi bölgeleri ve serbest ticaret bölgelerinin açılmasındaki dürtü, TRIMS anlaşmasıdır. Bunlar -sanıldığıının aksine, yerel üretimi teşvik etmekten ziyade yabancı yatırımların önünü açmak üzere tasarlanmıştır.

- Ticaretle Bağlantılı Fikrî Mülkiyet Anlaşması (TRIPS): Buna göre telif hakları, ticari markalar ve patent uygulamaları teşvik edilmekte, ortak koruma şemsiyesi altına alınmakta, sahte kabul edilen markasız ve patentsiz ürünlerin dünya ticaretinden pay al-

ması engellemeye çalışılmaktadır. Telif hakları kapsamında kitap, resim, video, film, ses kayıtları, yazılım, program vb. edebi, sanatsal ve kişisel materyaller güya korsana karşı korunurken, ticari markalar, ayırt edici ürün nitelikleri, endüstriyel tasarımlar gibi pek çok alanda patent hakları koruma altına alınmaktadır. Oysa bu tür düzenlemeler son derece etkili bir sömürgecilik aracıdır.

Birkaç hayata dokunan örnek, tehlikesini anlamak için yeterlidir. Örneğin; ilaç, aşı, tıbbi malzeme vb. sağlıklı alakalı ürün ve cihazlar bu sayede “kopyalanamaz” ve “üretilemez” hâle getirilmekte, dünya ülkeleri bu ürün ve cihazları üreten kapitalist şirketlere mahkûm edilmektedir. Bir başka örnek, savunma sanayisinden verilebilir. Buna göre; ülkeler, bu şekilde korunan hiçbir silah, mühimmat, füze, uçak, tank vb. askerî gereksinimi kendisi karşılayamamakta, kapitalist üreticilerin ağır şartları ve pahalı bedelleriyle ithal etmek zorunda bırakılmaktadır. Dolayısıyla ülkelerin son derece kritik sektörleri adeta ipotek altına alınmaktadır.

Gümrük Birliği

Sistemde, DTÖ dışında da belli ülkeler arasında serbest ticaret anlaşmaları yapılmasına izin verilmiştir. Avrupa Birliği içerisindeki Gümrük Birliği uygulaması bu tip anlaşmalara örnek olarak gösterilebilir. Gümrük Birliği Anlaşması'na dayalı olarak tüm AB ülkeleri, birlik dışı ülkelere ithal edilen ürünlere aynı gümrüğü uygulamak zorundadırlar. Türkiye ile Avrupa Birliği arasında Gümrük Birliği, sanayi malları ve işlenmiş tarım ürünlerinin serbest dolaşımına ilişkin bir entegrasyon modeli olarak sunulmuş, ancak Türkiye'de sıklıkla eleştirilmiş, “yürürlüğe girdiği 1 Ocak 1996 tarihinden bu yana Türkiye'nin milyarlarca dolarlık kayba uğradığı” ifade edilmiştir. Türkiye, AB'ye üye olmadan Gümrük Birliği'ne üye olan tek devlettir. AB üyesi olmadığı için karar alma mekanizmasına dâhil olmadığı hâlde alınacak kararları uygulamak zorundadır. Dolayısıyla tam üyelik hayaliyle, kendi ulusal dış ticaret politikasını belirleme yetkisini tek taraflı olarak AB'ye devretmiş, ağır bir taviz vermiş durumdadır.

Gümrük Birliği sanayi sektörünü kapsarken Türkiye'nin görece avantajlı olduğu tarım ve hizmet sektörünü dışlamıştır. Gümrük Birliği sayesinde AB ülkelerinden yapılan ithalat, ihracatın %30-40'ı civarında daha yüksek seyretmiştir. 1996-2016 yılını kapsayan 20 yıllık dönemde AB lehine verilen dış ticaret açığı 200 milyar dolardır. Bu tutar her yıl ortalama 10 milyar dolar dış ticaret açığı anlamına gelmektedir. Daha kötüsü Avrupa Birliği'nin üçüncü ülkelerle yaptığı serbest ticaret anlaşmalarının yükümlülüklerine de uyulmak zorundadır. Örneğin; AB ile Kanada arasında gümrük vergisini kaldıran böyle bir anlaşma yapılırsa Kanada Türkiye'den vergisiz ithalat yapabilirken Türkiye vergi ödemek zorunda kalmaktadır.

Paris İklim Anlaşması

Paris İklim Anlaşması, küresel iklim değişikliğine, küresel ısınmaya yaptığı vurguyla, “daha sağlıklı bir gezegen, daha temiz toplumlar” sloganlarıyla çok farklı kesimlerin desteğini kazanmış olsa da bu anlaşma, küresel kapitalist sistemin korunması için yapılmış anlaşmalardan biridir. Kapitalizm, bu tarz iklim ve çevre odaklı anlaşmalarla, sorunların çözümünü değil “sürdürülebilirlik” adı altında kendisi için bir istikrar alanı oluşturmak peşindedir. Sera gazları emisyonunun sorumluları olan yağmacı ve tahribatçılardan iklim ve çevre için çözüm beklemek beyhude bir çabadır. Zira kapitalizm, yapıcı değil yıkıcı bir sistemdir ve yıkarak büyür.

İşte Paris İklim Anlaşması da böyledir. Sera gazı emisyon kullanımını azaltmayı, bunun yerine yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımını zorlaması, yeni teknolojilerin pazarlama yöntemidir. Paris İklim Anlaşması'nın çevreyle alakalı olmadığı en büyük delili, Avrupa Ekonomik Konseyi'nin (UNECE) nükleer enerji olmadan küresel iklim hedeflerine ulaşılmasının mümkün olmadığını açıklamasıdır.

“
Uzun yıllardır nükleer santrallerin çevreye ve insana verdiği zararlar tartışılırken Paris Anlaşması'nın hedeflerini yerine getirmesinde nükleer enerji yardımcı olacaksa bu anlaşmanın çevrenin değil kapitalistlerin dostu olduğu açıktır.

Bu anlaşma ile birlikte yeni teknoloji ve ürünlerin dayatılacağı diğer bir alan da tarım ve hayvancılık alanıdır. Zira BM Gıda ve Tarım Örgütü tarafından paylaşılan bilgiye göre; sera gazı emisyonlarının %14,5'i hayvancılık faaliyetlerinden kaynaklanıyor. İnekler %65'lik oranla en fazla sera gazı emisyonuna neden olan tür olarak belirtilirken, yem üretimi ve işlenmesi ile geviş getiren türlerin bağırsak fermantasyonu sera gazı emisyonunu artıran temel faaliyetler olarak sayılıyor. Bu durumda Paris İklim Anlaşması gereği olarak önümüzdeki süreçte tarım ve hayvancılık alanında, gıda ürünlerinden yapay ete kadar bir dizi yeni teknoloji ürünlerinin pazarlanacağı görülmektedir.

Tahkim Belası

Uluslararası ticarete tahkim, yatırımcıdan devlete tek taraflı işleyen bir mekanizmadır. Buna göre yatırımcılar devletlere dava açarken, aksi mümkün değildir. Bu sayede çok uluslu şirketler muazzam avantajlar elde etmektedir. Örneğin; “hormonlu sığır eti davası” olarak bilinen olayda, Avrupa Birliği hormonlu etlerin kanserojen madde içerdiği gerekçesiyle ithalatını yasaklama kararı alınca, ABD ve Kanada hükümeti, Avrupa Birliği'ni DTÖ tahkim kuruluna şikâyet etmiş, nihayetinde DTÖ, AB ilgili yasayı kaldırmak zorunda kalmış yani Avrupa'ya kanserojen hormonlu et satışı serbest bırakılmıştır. Türkiye'den güncel bir örnek olarak Sayıştay raporlarında açıkça belirtildiği üzere şehir hastanelerini finanse eden Londra bankerlerin talebi üzerine hukuki denetim ve yargılama yetkisi İngiliz mahkemelerine devredilmiştir.

Ayrıca Kanal İstanbul konusunda bizatihi Cumhurbaşkanı Erdoğan tahkim belasına şu sözlerle işaret etmişti: “Yatırımcıları tehdit ediyorlar. ‘Geldiğimizde bilesiniz ki ödeme yapmayacağız, elinizden alacağız!’ diyorlar. Bankaları, projeye ilgi duyan ülkeleri tehdit ediyorlar. Söke söke sizden bu paraları uluslararası tahkim yoluyla alırlar.”

Uluslararası anlaşmaların iptali için çözüm önerimiz şöyledir:

Birleşmiş Milletler, uluslararası sistemin belkemiğini oluşturmaktadır. Örgüt çatısı altında onlarca kurum teşkil edilmiştir ve bu kurumlara bağlı binlerce mevzuat ortaya konulmuştur. Dikkat edilmelidir ki bu kurumlar, tüm dünya ülkelerini hedeflemekte, tüm dünyaya

nizam vermeyi, koydukları uluslararası norm, mevzuat ve standartlara boyun büktürmeyi ve küresel sömürgecilik sistemine işlerlik kazandırmayı amaçlamaktadır. Sadece isimlerine bakıldığında, bunların hangi alanları kapsadıkları, ülkeleri hangi konularda şekillendirdiklerini anlamak zor olmayacaktır. Ekonomi ve finans piyasalarının her alanını ilgilendiren uzmanlık örgütlerinden oluşan binlerce uluslararası ve bölgesel kurum ve kuruluş, küresel kapitalist örümcek ağının yapı taşları ve uzantıları mesabesindedir.

Türkiye, Bretton Woods sistemine başından beri tam entegre olmuş, Birleşmiş Milletler'in kuruluşundan bu yana örgüte ve bağlı kuruluşlarının neredeyse tamamına üye olmuş ve dayattığı talimat, mevzuat, standart ve yönergelere boyun bükmüş, iç mevzuatlarını bunlara uyarlamak zorunda kalmış, dolayısıyla günümüzde acı meyvelerini gördüğümüz neticelerine göz göre göre mahkûm olmuştur.

Bu çerçeveden bakıldığında, Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerin kendilerini bu sistemden izole etmeleri, dayatılan düzenlemelerden vazgeçmeleri ve ülkenin akıbeti ve halkın geleceği üzerindeki yıkıcı etkilerinden kurtulmaları, şu durumda asla mümkün değildir. Zira küresel sömürgecilik "yeni dünya düzeni", "küreselleşme", "serbest piyasa", "kalkınma", "yatırım" ve "eşitlik" sloganları adı altında ülkeleri kendi başlarına bağımsız bir şekilde hareket edemez hâle getirmiştir. Sağlanan küresel entegrasyon sayesinde tüm dünya ülkeleri başka ülkelerin krizlerine ortak edilmekte, bir ülkede başlayan yangın saman alevi gibi dünya ekonomisine yayılmaktadır.

Uygulanan tahkim sistemi, caydırıcı önlemler, yaptırımlar, ambargo ve boykotların yanı sıra artık sömürgeciliğin en etkili silahlarından biri hâline gelen "terörizm" yaftası ile sistemin karşısında durabilecek hiçbir ulus, devlet kalmamıştır. Dolayısıyla bir bütün olarak laik, demokratik, kapitalist sistem, özel olarak küresel ekonomi ve finans sistemi içinde hareket eden hükümetlerin hiçbir reform veya değişim çabası yeterli olmayacak, düzenin sistematik olarak ürettiği ve halkları silindir gibi ezen krizlerinden kurtulmanın da mümkünatı bulunmayacaktır.

Buraya kadar anlattıklarımızın hepsi bir hakikattir ama ne iktidardaki ne de muhalefetteki siyasi partiler, bu hakikatleri yakinen bilmelerine rağmen bu kuşatılmışlıktan kurtulmak için tek bir adım dahi atmamaktadırlar. Muhalefetteyken büyük vaatler sunanların, bağımsızlıktan dem vuranların iktidara geldiğinde nasıl bir değişime uğradıkları sorusunun cevabı, işte bu küresel kuşatmada yatmaktadır.

Türkiye, "modern dünyaya entegre olma" adı altında köleleştirilmiştir. İktidar partisi bu gerçeği öncelikle halka izah etmeli; nasıl bir çaresizlik içinde olduğunu açıklamalı ve tek çözümlerin tüm bu uluslararası anlaşmalardan çekilmekte olduğunu söylemelidir. Halkın desteği kazanıldıktan sonra Türkiye'nin aleyhine olan tüm anlaşmalar iptal edilmelidir.

Peki, bu yapılabilir mi? İktidar ve muhalefetin düşünce dünyasını, bugüne kadar ki uygulamalarını dikkate aldığımızda; böyle bir girişimin imkânsız olduğunu söyleyebiliriz. İşte bunun için Allah'ın izniyle yakında kurulmasını akidevi ve stratejik olarak öngördüğümüz Hilâfet Devleti gibi devletlerarası sistem ve yeni dünya düzenine meydan okuyacak, uluslararası normlar, standartlar ve düzenlemelere radikal bir şekilde karşı koyarak tüm kurumlarından ve dayatmalarından çekilecek bir güç ortaya çıkmadıkça, genelde dünya halkları, özelden İslâm ümmeti için maalesef ufukta ışık yoktur.